

Waar staat de Anti-oorlog beweging?

Van de redactie van de *World Socialist Web Site*

Nog nooit zijn oorlogsmisdaden zo zichtbaar voor de gehele wereld gepland en voorbereid, als deze op handen zijnde oorlog tegen Irak. De militaire voorbereidingen lopen volgens schema. De regering van de V.S., is n.l. al maanden van plan, dit straatarme land aan zijn militaire macht te onderwerpen en vooral de Irakese oliebronnen, die tot de rijkste ter wereld behoren, te bezetten. Alle andere argumenten- zoals de z.g. vernietigingswapens van Saddam Husein, waarvoor nog geen steekhoudende bewijzen aangedragen kunnen worden, de resoluties en debatten in de V.N.en de Veiligheidsraad of de wapeninspecties- zijn niets anders dan propagandistische bijzaken.

De oorlog tegen Irak dreigt een regelrechte catastrofe voor de gehele mensheid te worden. Door zijn gewetenloze handelswijze verscherpt het amerikaans imperialisme de tegenstellingen tussen nationaliteiten geloofsovertuigingen. Het streven naar macht zal niet verzadigd zijn door de verovering van Irak, maar slechts de aanleiding zijn voor meerdere oorlogen, die tenslotte tot een totale wereldoorlog dreigen te escaleren..

Op de 15de februari zal Europa de grootste anti- oorlog demonstratie uit de geschiedenis beleven, als miljoenen mensen tegen de dreigende oorlog zullen demonstreren. Wij van de WSWs begroeten natuurlijk deze demonstraties van harte. Hieruit blijkt, dat het overgrote deel van de mensheid tegen deze oorlog is.

Helaas is in Washington, ondanks deze demonstraties, de beslissing voor een aanval op Irak allang gevallen. Terwijl duizenden demonstreren is de countdown reeds begonnen. Bush en zijn regering laten zich niet door de publieke opinie van de wijs brengen.- niet in Amerika en helemaal niet internationaal.

Dit komt beslist niet omdat de Amerikaanse regering zo stevig in het zadel zit : zoals bekend , is Bush door een democratische meerderheid aan de macht gekomen, maar in zekere zin door verkiezingsvervalsingen en door een arbitraire beslissing van rechters. De Amerikaanse bevolking is ondanks voortdurende propaganda, niet enthousiast voor de oorlog te krijgen.

De columnist Thomas Friedman heeft dit aan de lijve ondervonden. Hij beklagde zich over de uitzonderlijk geringe steun, die er voor dit "stoutmoedige" project- de oorlog tegen Irak- te vinden is. Dit verklaarde hij onlangs in *The New York Times*.

Maar toch krijgt de brede oppositie, politiek-organisatorisch, geen poot aan de grond. Omdat de Amerikaanse Arbeiderspartij apathisch toekijkt en niemand tegengas geeft, kan de Bush-regering de mening van de meerderheid ignoreren.

In de V.S. staan niet alleen de Republikeinen, maar ook de Democratische partij achter deze oorlog. In Europa accepteren zelfs de regeringen en partijen, die op dit moment een oorlog afwijzen, de Amerikaanse oorlog als legitiem. Niemand kan opheldering verschaffen, over de reden waarom deze oorlog werkelijk gevoerd moet worden . Zelfs de Duitse regering, die zich tot nu toe met zich met duidelijke taal tegen deze oorlog heeft uitgesproken, houdt zich vast aan de fictie van Irakese massavernietigings wapens en steunt hierdoor de Amerikaanse

oorlogsplannen.

Hoe dichterbij de oorlog komt, des te openlijker steunen de regeringen in Europa het Nabije –Oosten en Azië op een oorlog af. Duitsland wil weliswaar in de Veiligheidsraad tegen de oorlog stemmen, maar stelt tegelijk zijn territorium ter beschikking aan het Amerikaanse leger. Frankrijk sluit een oorlog "in het uiterste geval" niet uit en stuurt en laat haar enige vliegdekschip koers zetten richting Nabije –Oosten. Ook Turkije heeft, na lang aarzelen, zijn militaire bases voor het Amerikaanse leger opgesteld.

Alleen protest tegen de oorlog, is onder deze omstandigheden niet voldoende. De strijd tegen een oorlog vraagt om een doordachte politieke strategie. De anti-oorlog beweging zou in een sterke politieke beweging van de werkende klasse verandert moeten worden.

Hiervoor is een programma nodig, waarmee wij ons in de ware oorzaken van de oorlog kunnen verdiepen. Niet eenheid tot elke prijs, maar duidelijkheid moet het devies zijn.

Wat zijn de oorzaken van de oorlog?

Voor velen is het duidelijk, dat het bij deze oorlog voornamelijk om olie gaat. Het belang van de Irakese olie voorraden (*op een na de grootste van de wereld*) is alom bekend. Mocht het de V.S. lukken de controle over deze olievelden te bemachtigen, zou ze tientallen jaren verzekerd zijn van olie en dus energie. Bovendien zou ze minder afhankelijk worden van het instabiele Saudi-Arabië.

Deze strategie is niet verwonderlijk, als men weet, dat het overgrote deel van de Bush-regering uit de olie industrie afkomstig is.

Olie is echter slechts een aspect van de Amerikaanse inspanningen. In feite streven ze naar de wereldheerschappij, naar de politieke en economische reorganisatie van de wereld, en dat in het belang van het Amerikaanse kapitaal. Om dit te bereiken moeten niet alleen de zwakke, onderontwikkelde landen zich aan hun wil onderwerpen, maar het liefst ook de sterke kapitalistische rivalen.

Door de bezetting van Irak krijgt Amerika de gelegenheid om samen met Israël het hele Midden-Oosten te beheersen. Dat betekent tevens, de macht over de belangrijkste energie bronnen en bovendien een sterke troef in handen tegen de rivalen Europa, maar ook tegen China en Japan.

Imperialisme ontstaat door fundamentele tegenstellingen in de kapitalistische maatschappij. De moderne vorm van productie, die miljarden mensen op de wereld afhankelijk van elkaar maakt, is niet te combineren met een systeem van nationale staat en privé eigendom, een systeem, waarop het kapitalisme gebaseerd is. Omdat wereldeconomie en staat niet verenigbaar zijn, ontstaat er een drang, om de wereld her te verdelen.

Dit was ook de oorzaak van de eerste en tweede wereld oorlog, waarin Duitsland tot twee keer toe probeerde Europa te reorganiseren.

Het Europese dilemma

Europa is verdeeld over het voeren van een oorlog tegen Irak. De Britse, Spaanse, Italiaanse en enkele Oost-Europese

landen staan pal achter Bush, dit niet in de laatste plaats om hun positie tegenover Duitsland te verstevigen. Duitsland en Frankrijk proberen echter de V.S. tot kalme te manen. Beide zijn echter met de V.N.-resolutie 1441 akkoord gegaan. Waarin men aan Irak een ultimatum stelt, en met ernstige maatregelen bedreigd wordt.

Met een onomwonden, principiële afkeuring heeft hun houding dus weinig te maken. Zij vrezen een te grote dominantie van de Amerikanen, wat een gevaar voor hun eigen belangen in de regio zou kunnen betekenen. Om dit te verdedigen wordt er een cynisch spel met het leven van duizenden Irakezen gespeeld. Chirac en de Duitse minister van buitenlandse zaken hebben zich al laten ontvallen, er beslist bij te willen zijn, als de buit verdeeld wordt, met welke resolutie ze ook zouden moeten instemmen moeten.

Duitsland en Frankrijk zijn oude imperialistische grootmachten, maar als ze de plannen van Bush dwarsbomen, riskeren ze enorme economische en militaire conflicten met Amerika. Als reactie zou dan Europa onafhankelijker van Amerika moeten opereren, wat weer het vergroten van de eigen militaire capaciteit betekent zou. De strijd tegen Irak is slechts een voorbode van een direct conflict tussen imperialistische grootmachten.

Het is daarom niet juist in deze strijd tegen de oorlog de Duitse en Franse regeringen te steunen. Het is namelijk onmogelijk, het imperialisme te bestrijden, door de ene imperialistische macht tegen de andere te ondersteunen. Evenzo is het dan paradoxaal om een oorlog met de steun van de veiligheidsraad goed te keuren. Het verandert niets aan het imperialistische karakter van de oorlog.

De V.N. vertegenwoordigt niet de wereldgemeenschap. Ze is te vergelijken met de wereldbank en andere internationale organisaties: een marionet van de imperialistische machten.

De crisis in de Amerikaanse maatschappij

De twee wereldoorlogen, die Duitsland voerde, gingen niet alleen om grondstoffen en "Lebensraum" te veroveren, maar ook om de binnenlandse sociale crisis te camoufleren.

Dit is vergelijkbaar met de huidige situatie in de V.S. De solidariteit, die de heersende elite, inclusief Democraten, tegenover Bush etaleren, is een teken van politieke radeloosheid. Er is een oorlog nodig, omdat er geen antwoord gevonden kan worden op de sociale en economische problemen binnen de Amerikaanse maatschappij.

De grote verliezen op Wallstreet heeft het vermolmd fundament van de groei in de 90er jaren zichtbaar gemaakt. Biljoenen dollars stroomden in improductieve en geldverkwistende speculatieve ondernemingen. De poging om door speculaties, los van het productieproces, de schijn van toegevoegde waarde te wekken, leidde tot diepgaande veranderingen in de maatschappelijke cultuur en het karakter van de heersende elite.

Het gedrag van de grote concerns ging steeds vaker criminele trekjes vertonen, met als enige doel eigen belang en winst, door steeds brutalere plundering van de maatschappij. Intussen verslechterde de toestand het overgrote deel van het werkende deel van de bevolking. Het inkomen van de 13000 rijkste families is aanzienlijk meer dan het totale inkomen van de 20 miljoen armste gezinnen.

Onderhuids woedt er reeds een verbitterde klassenstrijd in Amerika. Dit komt echter niet in de publiciteit, omdat de twee

traditionele partijen- Democraten en Republikeinen- slechts de belangen van de heersende oligarchie verdedigen.

Het verband tussen de aanstaande oorlog en de crisis in de Amerikaanse maatschappij wordt voor een groot deel door de vredesbewegingen over het hoofd gezien, want hier ligt niet alleen de oorzaak van de oorlogsdreiging, maar ook de oplossing om een oorlog te voorkomen. Alleen de mobilisering van de werkende klasse kan de oorlogszuchtige beteugelen.

Een politieke strategie tegen de oorlog

Een analyse van de beweegredenen achter de oorlog leidde tot de volgende conclusies, die heel essentieel zijn voor de anti-oorlog bewegingen. Zonder deze is de beweging tot mislukken gedoemd.

* De tegenstanders moeten zich direct tot de werkende klasse richten. Deze groep staat lijnrecht tegenover het totale systeem van kapitalistische uitbuiting en imperialistische plunderingen. Dit uit zich in werkeloosheid en het terugdraaien van verworven sociale rechten. (AOW, WAO, WW, enz.) Dat betekent, dat het afkeuren van een oorlog gepaard moet gaan met een programma, dat de actuele sociale problemen aanpakt: arbeidsplaatsen een aanvaardbare C.A.O. het oplossen van de woningsnood en het verdedigen van de democratisch verworven rechten.

* Europese partners in de anti-oorlog beweging zijn beslist niet die Europese regeringen, die het z.g. niet eens zijn met de regering Bush, maar de werkende klasse van Amerika. Een verbond met deze Europese regeringen isoleert niet alleen de Europese anti-oorlog beweging van de Amerikaanse, maar vooral van de Europese werkende klasse. Een verbond met regeringen, die zelf democratisch verworven rechten met voeten treden- het zij Frankrijk of Duitsland- is niet verstandig.

* Een anti-oorlog beweging zou internationaal moeten zijn en alle werkende mensen ongeacht nationaliteit, geloofsovertuiging of huidskleur, tegen de gemeenschappelijke vijand verenigen en zich ten eerste tegen elke vorm van verdeel en heers politiek weren.

* De beweging moet onafhankelijk zijn. Zij zou zich niet op politieke partijen moeten richten, die slechts de belangen van het kapitaal op het oog hebben, zoals de VVD CDA, PvdA in Nederland De CDU, SPD en Grünen in Duitsland. De communistische partij in Frankrijk en de PDS in Italië. Om dit te bereiken is er een Arbeiderspartij nieuwe stijl nodig, met een internationaal socialistisch programma.

Met de *World Socialist Website* heeft het internationale comité van de vierde Internationale een instrument in handen, om zo'n partij op te bouwen. De WSWS houdt zich dagelijks kritisch bezig met de belangrijkste politieke gebeurtenissen, analyseert ze en geeft politieke oriëntatie. Met redactiekantoren op 4 continenten en lezers in bijna alle landen ter wereld. Vormt zij het fundament voor een arbeiderspartij "nieuwe stijl".

Wij nodigen alle deelnemers, aan de demonstratie van de 15e Februari uit, dagelijks de WSWS te lezen, contact met de redactie op te nemen, hun kijk op de wereldpolitiek te verspreiden en zelf kritische artikels te schrijven. Wordt lid van onze partij en help mee de Arbeiderspartij "nieuwe stijl" een prominente rol binnen de politiek te verschaffen.